

שדה
שמעון

ירושלם

שדה
ראובן

מסורת
הש"ס

בית כור

פרק שביעי

בבא בתרא

קח.

עין משפט
נר מצות

א א מיי פ"א מהל' סעולת
הל' א סעט שעין ל' טע"ט
ח"מ ס' רע"ט טע"ט א:

רבינו גרשום

אידי ררווח החורין ר' טפסום
מפסח צעמח ברוך החורין
לאחריו קרופת חורין ספר
לכר' וטפום וכו' שרין בן
חורין ערין טפסמב' אידי
דקסין ג' טפסום קרופת חורין
אשפחה קרופת לעבר אחי
הלכך גרבי חוריהו כדי שלא
תקפון:

הדרן עלך תאופר

דאבריו בית כור

פרק שביעי

יש נוחלין. שנוחלין אחריהם
הן צעמן מנחילין ספסום
לירשין. האב את הבנים
שאב יורש את הבנים והבנים
יורשין את האב. ליתני ספסום
יורשין את האב חלה. ספסום
דחיי טעמי איכא דהוא ליה
ליתניו הבנים את האב תרא
מטום דאחוריה לאלי מחלילין
בפרענותא הוא שיהבנים ספסום
בחיי אביון. והאב יורש
שמתא תעולם שהבן יורש
האב ולא האב את הבן

(א) למסור ל' קרופת סתם על
הבד' וכו'. או ל' קרופת סתם
על הגד' (א) מלא נעלי
לחלילי פורענותא לא תפסילין
דאב' את הבנים שמתא תעולם
ספסום וכו'.

כדי שלא תהא חיה קופצת. על הגדר אלטריך מרין וכן מרין:
ולעבדי חרין. דהשתא נמי לא קפצה שמהין מרסוקא מן הגדר:
אידי דרווח. ששה טפסום נכנסת לתוכו ונמשכת מעט לאחוריה
וקופלת: קיימא אשפתיה. חסילניה: הכי גרסין במה בין חרין
לבן חרין טפח. ומסקנא דכריתא הוא:

הדרן עלך בית כור

יש. קרובים שנוחלין את קרוביהם
כשמתים וגם אם הם מתים
מנחילין להם את ממונם דהיינו
ששניהם נוטלין זה את זה והאי דלא
קתני יש נוטלין זה את זה היינו
משום דבעי למיתני ספסא נוטלין ולא
מנחילין תנא נמי רישא נוטלין ומנחילין:
ויש שנוחלין את קרוביהם אבל אם
ימותו הם אין מנחילין לאחר קרובים
שנן מרסוקא: מנחילין ולא נוטלין

יש נוחלין ומנחילין ויש נוטלין ולא
מנחילין מנחילין ולא נוטלין
לא נוטלין ולא מנחילין ואלו נוטלין
ומנחילין האב את הבנים והבנים את האב
והאחין מן האב נוטלין ומנחילין ואיש
את אמו ואיש את אשתו ובני אחיו
נוטלין ולא מנחילין האשה את בעלה
והאשה את בעלה ואחי האם מנחילין ולא
נוטלין והאחין מן האם לא נוטלין ולא
מנחילין: גמ' מאי שנא דקתני האב את
הבנים ברישא ליתניו הבנים את האב ברישא
חרא דאחוריה בפרענותא לא מתחילין
ועוד

פ שכן מלאה מנחיל יורש
יעקב אלהן אבל אם יקב
קא לין מן האב דמשמתא אב
את אמו. אבל לא מנחיל
ת אם אינה חיה משפחה:
לן בגמ': ה"ל בקדר המשנה
ל את אמו אמו שהרי הוא בל
ירש. וגם הוא יורש את אמו
ה"ל דכשמת הבן אינו מנחיל
הם אינה קרויה משפחה ועוד
הם מכא אחותה שהיא אמו של
ה"ל את אמו נוטל ולא מנחיל קל
בדאחיות מן האב מיירי אבל
ש אחת דממשפחת אם הוא
ל בני דינה נוטלין אותו שהרי
מכסה אבל לא מנחילין לראובן
אחיו והלא דינה עממה אין
נה אלא קרובי בעלה של דינה
משפחת אם וזה נראה בעיני
האשה את בעלה ואחי האם
יין לה מהנן תלת דהך בבל
היינו הך דקפריך בגמ' דלחי
אחות דהיינו נמי דלחי האם

נמי ברכין בני אחיות (א) איכא לפרשי בגמי אחיות כלומר בני אחיותיו של אדם נוטלין אותו אבל לא
בניה והאשה את בעלה בן. בגמ' פריך דהיינו נמי הך בבל דנוטלין ולא מנחילין דמהיחא שמתין לן
לוא אלא קרובי אביו של זה ואביו של זה יורשין אותו וכל הגן קרובים דקתני שירשים זה את זה ה"מ
קרובים דקתני בן לא נוטלין ולא מנחילין כגון קרובים שמלך האם הגי מילי שיש קרובים מלך האב
כי האם וא"פ שגם אמו ממשפחת אביו אבל אם אמו קרובה ל מלך משפחת אביו ואין לו
האם יורשת את הבן ואם אין האם בחיים קרובי האם יורשין אותו דהיינו ליה משפחת אב דמכח
שנשא סרה בת אשר ויילדה לו נפתלי ומה נפתלי בלא בנים הרי ראובן אביו יורשו ואם אין לו
ואם אין לו אחין ונתתם נחלתו לאחי אביו דהיינו אשר אביו אמו ואם אין לו אחין לאביו דלון
אשר קיים ונתתם את נחלתו לקרוב אביו נמלאת סרה דהיינו בני אביו ואם אין לו בנים דהיינו יורשת את בנה:
גמ' מאי שנא דתני. ברישא דמנחילי האב בעת שנוטל האב לבנו נמלאת שמת הבן בחיי האב ולא היית הבן
הוא זרע לירשו לפיכך אביו יורשו ואלו קללה היא כשאלדם מת בלא בנים וגם כשהאב בראה בנותא בני ויהי לו לתנא דמתניתין לפתוח
הבן נוטל את האב שזה ברכה שמונת האב ויקברו בנו כדכתיב (בראשית מ) ויפא יסית ידו על עיניו הבניו שיקברו בו:

ועוד

(א) יש נוטלין ומנחילין ויש נוטלין ולא
מנחילין מנחילין ולא נוטלין
לא נוטלין ולא מנחילין ואלו נוטלין
ומנחילין האב את הבנים והבנים את האב
והאחין מן האב נוטלין ומנחילין ואיש
את אמו ואיש את אשתו ובני אחיו
נוטלין ולא מנחילין האשה את בעלה
והאשה את בעלה ואחי האם מנחילין ולא
נוטלין והאחין מן האם לא נוטלין ולא
מנחילין: גמ' מאי שנא דקתני האב את
הבנים ברישא ליתניו הבנים את האב ברישא
חרא דאחוריה בפרענותא לא מתחילין
ועוד

מסורת
הש"ס

בית כור

פרק שביעי

בבא בתרא

קח.

עין משפט
נר מצות

א א מיי פ"א מהל' סעולת
הל' א סעט שעין לו טע"ט
ח"מ סי' רע"ט סעיף ה'.

רבינו גרשום

אידי דריווה החרין ר' טפסום
מפסח צעמ' בחוץ החרין
לאחריו קרופת חרין ספר
לכר' וטפסום וכו' שרין בן
חרין ערין טפסמב' אידי
דקסין ג' טפסום קרימא הויה
אשפתיה קרופת לעבר אחי
הלכך גרבי תווייה כדי שלא
תקפון.

הדרן עלך תאופר

דאבירו בית כור

פרק שמיני

יש נוחלין שנוחלין אחריהם
הן צעכן מנחילין סמוכים
לירשין. האב את הבנים
שאב יורש את הבנים והבנים
יורשין את האב. ויחייב הבנים
יורשין את האב חלה. סמים
דחיי שמיני איכא דהוה ליה
לסויני הבנים את האב דחא
מטום דאחיהו לאו מחלילין
בפרענותא הוא שהבנים סמים
בחי אביון. והאב יורש
שמתא תעולם שהבן יורש
האב ולא האב את הבן.

(א) לפלוגה ג' קרופת סתין על
הבד' וכו'. או ג' קרופת סתין
על הגד'. (ב) חלה נחיל
למחילי בפרענותא לא תחלילין
דאב את הבנים שמתא חיל
סמיני וכו'.

כדי שלא תהא חיה קופצת. על הגדר אלטריך מרין וכן מרין:
ולעבדי הריין. דהשתא נמי לא קפצה שמהרין מרסוקה מן הגדר:
אידי דרווה. ששה טפסום נכנסת למורו ונמשכת מעט לאחוריה
וקופלת: קיימא אשפתיה. הטהורה: הכי גרסין במה בין הריין
לבן הריין טפח. ומסקנא דברייתא הוא:

הדרן עלך בית כור

יש. קרובים שנוחלין את קרוביהם
כשמתים וגם אם הם מתים
מנחילין להם את ממונם דהיינו
ששניהם נוטלין זה את זה והאי דלא
קתני יש נוטלין זה את זה היינו
משום דבעי למיתני סיפא נוטלין ולא
מנחילין תנא נמי רישא נוטלין ומנחילין:
ויש שנוטלין את קרוביהם אבל אם
ימותו הם אין מנחילין לאחר קרובים
שנן מרסוקה: מנחילין ולא נוטלין

(א) יש נוחלין ומנחילין ויש נוחלין ולא
מנחילין מנחילין ולא נוחלין
לא נוחלין ולא מנחילין ואלו נוחלין
ומנחילין האב את הבנים והבנים את האב
והאחין מן האב נוחלין ומנחילין ואיש
את אמו ואיש את אשתו ובני אחיו
נוחלין ולא מנחילין האשה את בעלה
והאשה את בעלה ואחי האם מנחילין ולא
נוחלין והאחין מן האם לא נוחלין ולא
מנחילין: גמ' מאי שנא דקתני האב את
הבנים ברישא ויתני הבנים את האב ברישא
חדא דאחיהו בפרענותא לא מתחילין
ועוד

יש נוחלין. ואלו נוחלין ומנחילין. איכא דוכתי דנקיט דלסקינא
מנייה ואיכא דלפסח דים ונכנס נדרים (דף ב')
מפרש לה: האב את הבנים והבנים את האב. מימה והאב את
הבנים היינו דנים את האב שאם האב נוטל את בניו אם כן בני מנחילי
ואם הוא מנחיל לבניו אי"כ בניו נטלין

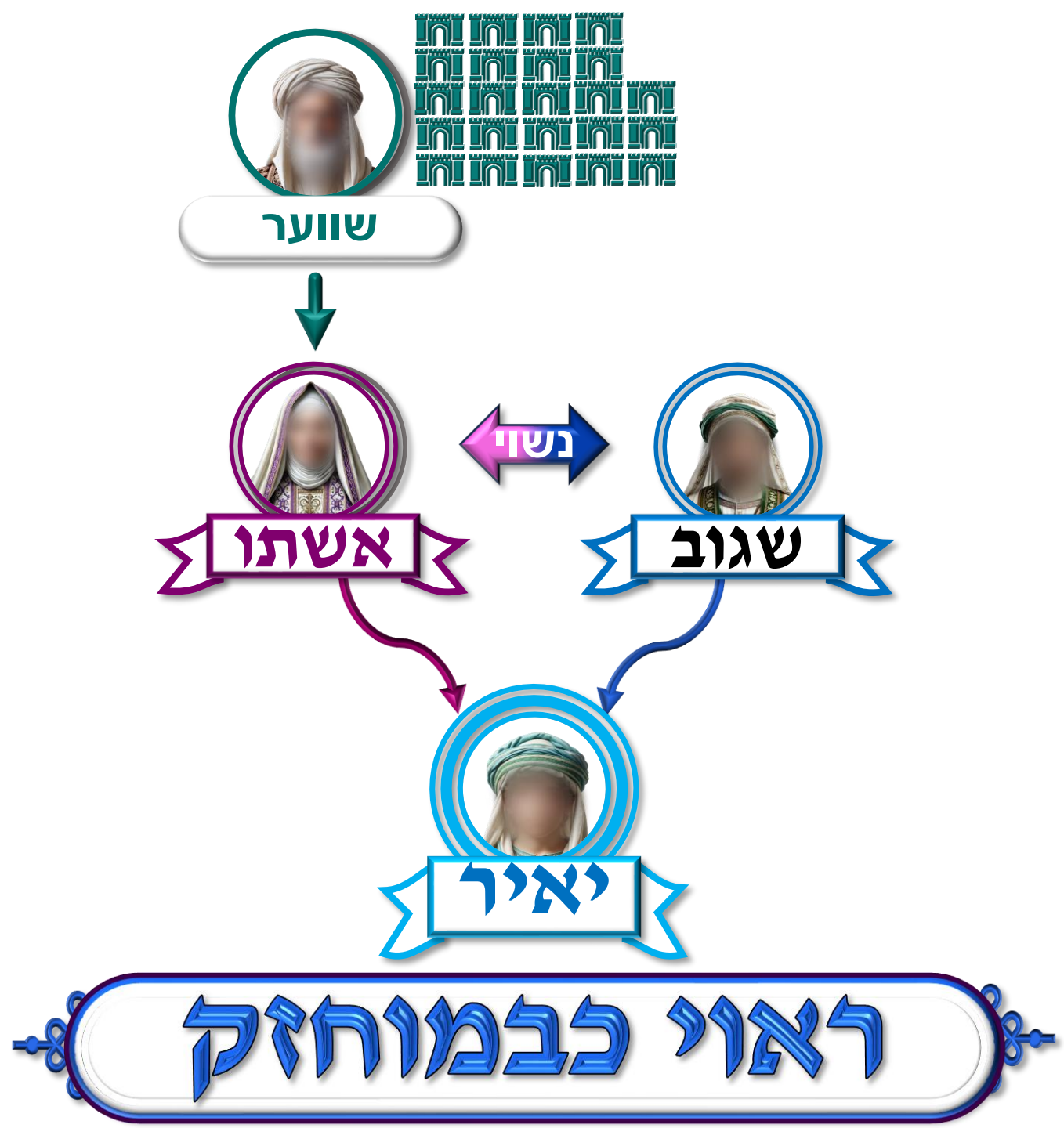
ואורי' דלדאר למידק מיניה דנים
ולא דנים אע"ג דקתני לה כהדלא
בסמוך מכל מקום תנא ליה הכא אב
אורחיה ולקמן נמי (א) תניא למנות
סדר נחלות וכן משמע בגמ' דקלאמר
הבנים את האב מנלן אמר קרא וכן
אין לו הא יס לו בן קודם לבת

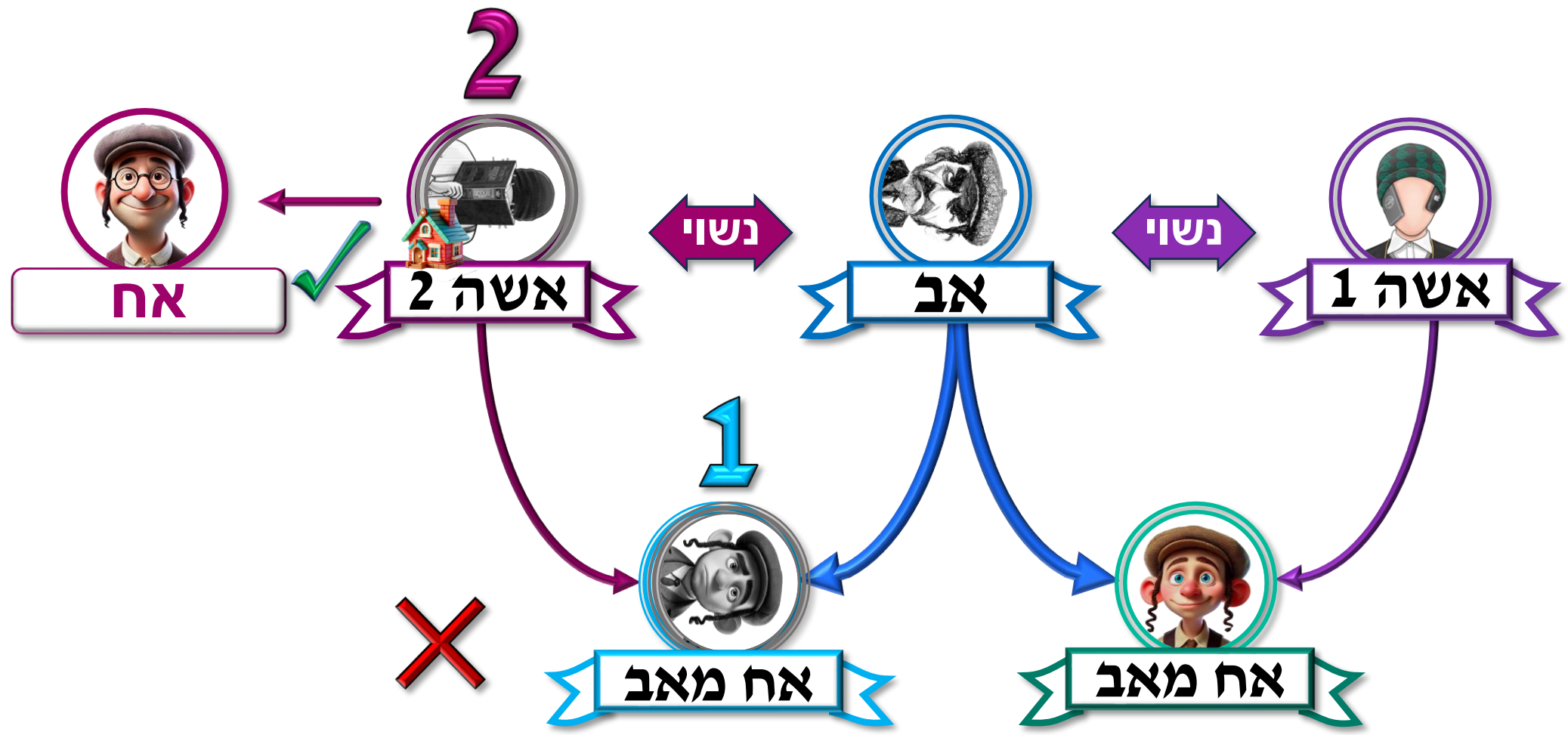
הדרן עלך בית כור

יש נוחלין ומנחילין ויש נוחלין ולא
מנחילין מנחילין ולא נוחלין
לא נוחלין ולא מנחילין ואלו נוחלין
ומנחילין האב את הבנים והבנים את האב
והאחין מן האב נוחלין ומנחילין ואיש
את אמו ואיש את אשתו ובני אחיו
נוחלין ולא מנחילין האשה את בעלה
והאשה את בעלה ואחי האם מנחילין ולא
נוחלין והאחין מן האם לא נוחלין ולא
מנחילין: גמ' מאי שנא דקתני האב את
הבנים ברישא ויתני הבנים את האב ברישא
חדא דאחיהו בפרענותא לא מתחילין
ועוד

למיתר דכוליה דנים דמתני' דוקא ולא דנים לקדום: ואחין מן האב.
הקשה ר"י אמאי לא קתני אחי האב נוטלין ומנחילין שהן כבודין
נמי בפרשה ומירן משום דלחי האב וכל שאר אב נפקי מהנך האב
את הבנים והבנים את האב והאחין מן האב דכיון שטועה שהבנים
קודמין ואחר הבנים האב ואחר האב אחין הכי אחי האב נפקי מכלל
זה על ידי משמוש דאם היה האב קיים היה יורש (א) ועכשיו שאינו
קיים היה הוא יורש בקבר להחיל לבנו שהוא (א) (אחיו) של מת
ומשמוש שמעינן מדתנן בסמוך בני אחות שנוחליה בקבר ככתיב
אחיה לבנה וא"ת אם כן אחין מן האב נמי לא יתיני דשמעינן ליה
מהאב את הבנים על ידי משמוש נחלה שהאב יורש את בניו להחיל
לשאר בניו הקיימין שהן אחי המת ויש לומר דנקט (א) אב דבעי
למיתני אחים מן האם לא נוטלין ולא מנחילין דהאורא איטריך למיתני
אע"ג דתנא האשה אינה נוטלת את בנה סד"א נהי דלחי יורש אחי
מן האם מכא אמו מכא את הוה אמינא דיורש דכתיב ונתתם את
נחלתו לאחיו לא שגא מן האב ולא שגא מן האם וכי תימא דמכל מקום
לא איטריך למיתני דשמעי' מרישא דקתני אחין מן האב דוקא ולא
אחין מן האם איטריך דהוה אמינא אחין מן האב לרבותא נקט
אף על פי שאין כל כך ודאין כמו אחין מן האם ואם תאמר אם
כן אחי האב נמי יתיני אב אחי האב דקישא ויש לומר דאי הוי
מני אחי האב הו לא היה צריך למיתני אחי האם דמכלל אחי
האב שמעינן לה ועוד דלא שייך למיתני אב אחי האב דהא
גופה משנה דלא דריבא היא כדדייקין בגמ' דהיינו בני אחות
יכול

נמי ברסין בני אחות (א) איכא לפרשי בגני אחות כלומר בני אחותיו של אדם נוטלין אותו אבל לא
בניה והאשה את בעלה בדי. בגמ' פריך דהיינו נמי הך בצה דטעמא ולא מנחילין דמהיה שמתין לה
לזה אלא קרובי אביו של זה ואביו של זה יורשין אותו וכל הגן קרובים דקתני שירשים זה את זה ה"מ
קרובים דקתני בזה לא נוטלין ולא מנחילין כגון קרובים שמתא האם הני מילי שיש קרובים מנד האב
כי האם ואע"פ שגם אמו ממשפחת אביו אבל אם אמו קרובה לו מנד ממשפחת אביו ואין לו
האם יורשת את הבן ואם אין האם בחיים קרובי האם יורשין אותו דהוי ליה משפחת אב דמכא
שנא סרה בת אשר ויילדה לו נפתלי ומה נפתלי בלא בנים הכי ראוין אביו יורשו ואם אין לו
ואם אין לו אחין ונתתם נחלתו לאחי אביו דהיינו אשר אבי אמו ואם אין לו אחין לאביו דלון
אשר קיים ונתתם את נחלתו לקרוב אלו נמלאת סרה דהיינו בני אשר אביו אשר אביו יורשת את בנה:
גמ' מאי שנא דתני. ברישא דמתני' האב נוטל את הבן ומנחיל והלא בעת שנוטל האב לבנו נמלאת שמת הבן בחי האב ולא הויה הבן
הוא זרע ליוורש לפיכך אביו יורשו וכן קללה היא כשארם מת בלא בנים וגם כשהאב בראה בנותה בני ויהי לו לתנא דמתניתין לפתוח
הבן נוטל את האב שזה ברכה שמונת האב ויקברו בניו כדכתיב (בראשית מו) ויפא יסית ידו על עיניו הבטיו שיקברו בני:
ועוד

וַיֵּשׁ נֹחַ לֵין וּמִנְחִילֵין וַיֵּשׁ נֹחַ לֵין וְלֹא
מִנְחִילֵין מִנְחִילֵין וְלֹא נֹחַ לֵין
לֹא נֹחַ לֵין וְלֹא מִנְחִילֵין וְלֹא נֹחַ לֵין
וּמִנְחִילֵין *הָאֵב אֶת הַבָּנִים וְהַבָּנִים אֶת הָאֵב
וְהָאֵחִין מִן הָאֵב נֹחַ לֵין וּמִנְחִילֵין. הָאִישׁ
אֶת אִמּוֹ וְהָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ וּבְנֵי אֲחִיּוֹת
נֹחַ לֵין וְלֹא מִנְחִילֵין. הָאִשָּׁה אֶת בְּנֵיהָ
וְהָאִשָּׁה אֶת בַּעְלָהּ וְאֶחָי הָאֵם מִנְחִילֵין וְלֹא
נֹחַ לֵין. וְהָאֵחִין מִן הָאֵם לֹא נֹחַ לֵין וְלֹא
מִנְחִילֵין: גַּם' מֵאִי שְׁנֵי דִקְתָּנִי הָאֵב אֶת

יהיה שרירי דבית ישיב
בעושה מעשה עשו ותניא
עמ' אדום מלכיה ולא כל
מלכיה וכל נשיאיה ולא
כל שריה מלכיה ולא כל
מלכיה פרט לאנטונינוס
וכל נשיאיה פרט לקטיעה
בר שלום דהוא איגיר
דהוא קיסר דהוא
סאני ליהודאי ואמר
לחשיבי דמלכותא מי
שעלתה לו נימא ברגלו
יקטענה ויחיה או יניחנה
ויצטער אמרו לו יקטענה
ויחיה אמר לו קטיעה בר
שלום חדא דלא מצית
יכלת לכולהו דכתיב כי
כארבע רוחות השמים וגו'
כשם שאי אפשר לעולם
בלא רוחות כן אי אפשר
לעולם בלא ישראל ואי
קטלת להני דשכיחי גבך
קארו לך מלכותא קטיעא
אמר ליה [מימר] שפיר
קאמרת מיהו כל מאן דזכי
למלכא שדו ליה
[לקמוניא] חלילא. פי'
לכבשן האש. פי' אילפא
ספינה. כי קא שאדו ליה
לקמוניא אמר כל נכסי
לרבי עקיבא ולחביריו יצא
ר"ע ודרש והיתה לאהרן
ולבניו מחצה כן זה לרבי
עקיבא מחצה ולחביריו
מחצה יצתה ב"ק ואמרה
קטיעה בר שלום מזומן
לחיי העולם הבא בכה
רבי ואמר יש קונה
עולמו בכמה שנים קטיעה
קנה עולמו בשעה אחת.
אנטונינוס שמושיה
לרבי כי מת אנטונינוס
אמר רבי נתפרדה
חבילה. אדרכן שמושיה
לרב כד מית אמר רב
נתפרדה

הנהגות וצינונים

א [בצ"י ליתא] [גליין]:
ב ראשונים וכת"י

דאם היה ישן מה גבורה יש להקץ
אדם משנתו.^א אמרינן צמדרש^ב חלצ
מטומא חלצ מטרה כשנולד רבי גזרו
שלא למוול ואצו ואמו מלווה שלה קיסר
והציאו לרבי ואמו לפניו והחליפתו אמו
צאנטונינוס והניקמו עד שהציאתו לפני
קיסר ומנאווהו ערל ופטרוס לשלום
ואמר אותו הגמון אני ראיתי שמלו את
זה אלא הקצ"ה עושה להם נסים בכל
עת וצטלו הגזרה ואמר' נמי צירושלמי^א
שלקוף למד אנטונינוס תורה ונתגייר
ומל עצמו: ה"ג ב"ל נשיאיה ו"א
ב"ל שריה פרט לקטיעה וכו'. ולא גרס
שריה ולא כל שריה דקרא כתיב
מלכיה וכל נשיאיה ואור"י דנשיא^א הוא
הישיש שמפורש צספר יוסיפון^א שנשצעו
רומיים שלא להמליך עליהם עוד מלך
בשציל אחד שלקח אשה אחת צחוקה
אלא היו ממנים ישיש אחד ולו שלש
מאות יועלים ולסוף כמה שנים מלך
עליהם אחד צחוקה שמתה אמו צלדמה
ונצקעת^א צטנה ומנאווהו חי ומלך
עליהם ונקרא קיסר צלשון רומי והוא
לשון כרות צעצרית ועל שמו נקראו
כל המלכים שלאחריו קיסר: ו"י ד"ה
א"י"פא דאז"א ב"א מכסא. וא"ת והא
אמרין פרט לאנטונינוס אע"ג דאזל
צלא מכסא ויש לומר שגס הוא נימול
דגרסינן צירושלמי דמגילה (פ"א^א) א"ל
אנטונינוס לרבי את מאכילני מן ליתן
לעמיד צלא א"ל אין א"ל מן אימר פסחא
לית את מאכילני ומן ליתן את מאכילני
א"ל מה אעציד לך דהא כתיב וכל ערל
לא יאכל צו כיון דשמע כן אזל וגזר
גרמיה דהא אמרה איגיר אנטונינוס:

צנון

דקאים ולית אור ד' חנינא בד' חמא אשכחיה
דהוה קטיל אמר הכי אעביד אי איזיל ואימא
ליה דקטיל^א אין משיבין על הקלקלה אשבקיה
ואיזיל קא מזלזינא במלכותא בעא רחמי עליה
ואחייה ושרריה אמר ידענא זוטרי דאית בכו
מחיה מתים מיהו בעידנא דאתינא לא נשכח
איניש קמך כל יומא הוה משמש לרבי
מאכיל ליה משקי ליה כי הוה בעי רבי למיסק
לפוריא הוה גחין קמי פוריא א"ל סק עילואי
לפוריך אמר לאו אורח ארעא לזלוזלי

אוי לך הוואל ועליהן אמה נהרג שלם
מלמה את עמך ומטול חלק עמהם:
והיתה לאהרן ולבניו. צלחם הפנים
כתיב וכהן^א נוטל מחצה כדאמרין
צסדר יומא (דף י'): ונוטל חלה אחת
משתי חלות של עזרת וארצע או
חמש ממעשה לחם הפנים והתם
מפרש לה דפלגא היא והכי נמי
השוה אותי נגד כולן שהזכיר שמי לצד:
אדרבן. שר שצעזדי כוכצים היה:
נתפרדה

במלכותא כולי האי אמר מי ישימני מצע תחתך לעולם הבא א"ל אתינא
לעלמא דאתי א"ל אין א"ל והכתיב^א לא יהיה שריר לבית עשו בעושה
מעשה עשו תניא נמי הכי לא יהיה שריר לבית עשו יכול לכל ת"ל לבית
עשו בעושה מעשה עשו א"ל והכתיב^א שמה אדום מלכיה וכל נשיאיה א"ל
מלכיה ולא כל מלכיה כל נשיאיה ולא כל שריה תניא נמי הכי מלכיה
ולא כל מלכיה כל נשיאיה ולא כל שריה מלכיה ולא כל מלכיה פרט
לאנטונינוס בן אסוירוס כל נשיאיה ולא כל שריה פרט לקטיעה בר שלום
קטיעה בר שלום מאי (הוי"ט) דההוא קיסרא דהוה סני ליהודאי אמר להו
לחשיבי דמלכותא מי שעלה לו נימא ברגלו יקטענה ויחיה או יניחנה ויצטער
אמרו לו יקטענה ויחיה אמר להו קטיעה בר שלום חדא דלא יכלת להו
לכולהו דכתיב^א כי כארבע רוחות השמים פרשתי אתכם^א מאי קאמר
אלימא דבדרתהון בד' רוחות האי כארבע רוחות לארבע רוחות מבעי ליה
אלא כשם שא"א לעולם בלא רוחות כך א"א לעולם בלא ישראל ועוד קרו לך
מלכותא קטיעה א"ל^א מימר שפיר קאמרת מיהו כל דזכי (מלכא^א) שדו
ליה לקמוניא חלילא כד הוה נקטין ליה ואזלין אמרה ליה ההיא מפרוניתא ווי
ליה לאילפא^א דאזלא בלא מכסא נפל על רישא דעורלתיה קטעה אמר
יהבית מכסי חלפית ועברית כי קא שדו ליה אמר כל נכסאי לר"ע וחביריו
יצא ר"ע ודרש^א והיה לאהרן ולבניו^א מחצה לאהרן ומחצה לבניו יצתה בת
קול ואמרה קטיעה בר שלום מזומן לחיי העוה"ב^א בכה רבי ואמר יש קונה
עולמו בשעה אחת ויש קונה עולמו בכמה שנים אנטונינוס שמושיה לרבי אדרכן
שמושיה לרב כי שכיב אנטונינוס א"ר נתפרדה חבילה כי שכיב אדרכן אמר רב
נתפרדה

אוי לך הוואל ועליהן אמה נהרג שלם
מלמה את עמך ומטול חלק עמהם:
והיתה לאהרן ולבניו. צלחם הפנים
כתיב וכהן^א נוטל מחצה כדאמרין
צסדר יומא (דף י'): ונוטל חלה אחת
משתי חלות של עזרת וארצע או
חמש ממעשה לחם הפנים והתם
מפרש לה דפלגא היא והכי נמי
השוה אותי נגד כולן שהזכיר שמי לצד:
אדרבן. שר שצעזדי כוכצים היה:
נתפרדה

ד הוי הוי ונסו מארץ
צפון נאם יי פי פארפע
רוחות השמים פרשתי
אתכם נאם יי: וברהב"י
ה' והיתה
ולבניו ואכלהו במקום
קדש פי קדש קדשים
הוא לו מאשי יי חק
עולם: ויקרא כד, ט

ליקוטי רש"י

עוף השמים. נשמה
הנמונה צך ססופה לעוף
על השמים [קהלת י, כ]
גרגירא. אורוג"א [שבת
קטז. ברת. כתישס
פור"י [סוכה לד.]. חסא.
חזרת [ברכות נו.]. דהבא
פריכא. גרועאות של
זהב [ב"מ ע.]. צית דין
בר איניש. אלא מלאך
[שבת קיב.]. פוריא.
מטה [עירובין קא.]. כשם
שא"א צע"ס ב"א
רוחות. שלא יתקיים
מרכז הצל ומימנות. ב"א
ישראל. שאין העולם
מתקיים אלא בשציל ישראל
והכי אמר קרא כי לארצע
רוחות השמים פרשתי
אתכם לחוחות העולם כדי
שיתקיים שנאמר (ירמיהו